

[F. K. Madsen.]

Masse uforskyldte Mennesker. Jeg kunde have Lyst til at invitere den højtærede Minister paa en lille Tur ud i den Gade, jeg før talte om. Jeg kunde have Lyst til at bede ham om at følge med mig ud i Ryesgade og vise den højtærede Minister, hvorledes det ser ud i de elendige Lejligheder, der findes dér. Ministeren kender sikkert ikke Spor til, hvordan der leves i disse Kaserne. Hvis Ministeren vilde følge mig — og jeg skulde gerne tage den højtærede Minister ved Haanden, saaledes at der ikke skete ham nogen Skade til Trods for dette forfærdelige Forslag, som han her har forelagt —, skulde jeg føre ham igennem en Labyrinth af Nød og Elendighed, som han sikkert aldrig før har set.

Jeg vil tro, at Ministeren, naar han har været paa denne Vandring, vil betænke sig noget, før han vil bidrage til at ophøje dette Forslag til Lov. Jeg vil næsten tro, at der endnu er saa megen Menneskekærlighed i den højtærede Minister trods alle de sociale Nedskæringer, som han har været Mester for at foreslaa og faa gennemført.

Thi hvad er det for Folk, der bor derude? Den højtærede Minister vil træffe Sønner og Døtre ude fra Landet i Snesevis, ja i Hundredevis, Folk, der er drevet ind fra Landet, fordi de ikke har kunnet finde Virksomhed dér. Det er dem, der bor i disse Lejligheder. Og det er ikke saadan, at disse Folk ikke vil arbejde. Nej, de vil gerne tage fat paa hvad som helst, vil gerne tilbyde deres Hænder og Arbejdskraft, naar der bare var Arbejde. Det er ikke Folk, som ellers ligger Samfundet til Byrde. Nej, det er Folk, som kun i den yderste Nød og Elendighed henvender sig til Hjælpekassen for at faa en foreløbig Hjælp.

Det er denne Hjælp, den højtærede Minister vil tage fra disse Sønner og Døtre, som er kommet ude fra Landet. Der er Sønner af Arbejds mænd ude fra Landet, der er Sønner af Husmænd, og der er Sønner af Gaardmænd, der sidder i disse elendige Lejligheder. Og det vil jeg derfor gerne sige til den højtærede Minister, at man begaar en stor Synd overfor disse Familier.

I Virkeligheden er det ikke saaledes her i København, at vi smider om os med Hjælpekassens Midler. Nej, det gaar slet ikke saaledes til. Der bliver vejret og søgt og gennemset paa Kryds og tværs, før der falder Hjælp af til dem, og det er kun i den yderste Nød, disse Mennesker henvender sig til Hjælpekassen. Jeg kunde derfor tænke mig, at man dog her i dette høje Ting, hvor

der sidder Medlemmer, der selv har Familie, der bor i et saadant Kvarter, vilde betænke sig to og tre Gange, før man gik med til at ophøje dette Lovforslag til Lov. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at den højtærede Minister vilde overveje det noget, før han vilde sætte noget ind paa at faa dette Lovforslag gennemført.

Gaar man gennem Ryesgade og Fredensgade, saa kan Husenes Façader saamænd se meget nette og hyggelige ud; men kommer man først indenfor, ind i Portene eller Sidebygningerne, saa finder man lange Korridorer med Numre paa Dørene, og kommer Ministeren ind i en saadan 1-Værelses Lejlighed, vil han udenfor det eneste Vindue finde en høj Mur, der hindrer al Lys og Luft i at komme ind i Lejligheden. Dér holder Nøden og Elendigheden til Huse, og alle disse Mennesker, der alle Dage har været gode Samfundsborgere og er det fremdeles, dem er det, Ministeren nu vil drive ud i den yderste Nød eller, rettere sagt, drive over paa Fattigvæsenet. Det er en Skamstøtte, den højtærede Minister her har rejst sig, midt i al den sociale Nedskæring, der er sket i denne Samling, og jeg vil endnu en Gang udtale Haabet om, at det ikke maa lykkes nogen Sinde at faa dette Lovforslag gennemført. Hvis der er en lille Smule Hjerte i Livet hos den højtærede Minister for den arbejdende Klasse, for de Tusinder og Tusinder af hæderlige Arbejdere her i vort Samfund, saa vil han sikkert ogsaa selv indrømme mig, at her er han gaaet for vidt i sin Nedskæring.

Jeg antager, denne Sag skal i Udvalg, og jeg vil da, forinden jeg forlader Talerstolen, bede dette Udvalg nøje gennemse Lovforslaget og sørge for, at alt det i Forslaget, der kun betyder yderligere Nød og Elendighed for Arbejderbefolkningen, bliver skaarret bort, og jeg haaber, at man overhovedet ikke faar Forslaget tilbage i en Skikkelse, der i nogen Grad minder om den, det nu har.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven udtalte, at han troede ikke, den højtærede Minister vilde fare frem med Ild og Sværd her. Saa er det ærede Medlem mere naiv, end han har Lov til at være, efter hvad der er sket i denne Samling. Det forekommer mig dog, at vi har Beviser nok for, at netop den højtærede Indenrigsminister er faret frem med Ild og Sværd og har gjort alt muligt for at ødelægge de gode sociale Love, vi i sin Tid fik gennemført. Jeg haaber, at Udvalget i hvert Fald vil gøre sit til, at dette Forslag aldrig bliver til Lov.